វគ្គ XVI

បន្ទប់សម្ងាត់

- ពេលដែលពួកយើងនៅក្នុងបន្ទប់ទឹក នាងនៅឆ្ងាយពីយើងចម្ងាយបីបន្ទប់ប៉ុណ្ណោះ- រ៉ុននិយាយទាំងល្វីងជូរចត់នាពេលស្រស់ស្រូបអាហារពេលព្រឹកក្នុងថ្ងៃបន្ទាប់ - យើងគួរតែបានសួរនាង ហើយឥលូវ....។

វាមានការពិបាកខ្លាំងណាស់ក្នុងការព្យាយាមស្វែងរកសត្វពីងពាងនោះ។ ការបង្វែងដានគ្រូៗ ឲ្យបានឆ្ងាយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីលួចចូលទៅក្នុងបន្ទប់ទឹកស្រី ដែលជាពិសេស បន្ទាប់ពីមានការវាយប្រហារលើកទីមួយមក មានការពិបាកខ្លាំងណាស់។

ប៉ុន្តែរឿងមួយបានកើតឡើងនៅក្នុងមេរៀនដំបូងរបស់ពួកគេ គឺមុខវិជ្ជានិម្មិតកម្មដែលអាចធ្វើឲ្យពួកគេបំភ្លេចរឿងបន្ទប់សម្ងាត់នោះបានជាលើកដំបូងក្នុងរយៈពេលជាច្រើនសប្តាហ៍មកហើយ។ ដប់នាទីក្រោយពីការចូលរៀន សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល បានប្រាប់ពួកគេថាការប្រឡងរបស់ពួកគេនឹងចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទីមួយខែមិថុនា គឺនៅសល់ពេលមួយសប្តាហ៍ទៀតបើរាប់ចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅ។

- ប្រឡងរឺ?- ស៊ីម្មុស ហ្វីននីហ្គេន បានស្រែកឡើង - យើងនៅតែមានការប្រឡងទៀតរឺ?

មានសម្លេងទង្គិចខ្លាំងមួយបានបន្លឺឡើងពីក្រោយខ្នង ហេរី គឺដោយសារតែចង្កឹះវេទមន្តរបស់ នេវីល ឡុងបត់ថម បានជ្រុះហើយធ្វើឲ្យជើងតុរបស់វាមួយបាត់ទៅ។ សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល បានធ្វើអ្វីៗត្រលប់មករកសភាពដើមវិញដោយគ្រាន់តែរលាស់ដៃបន្តិចជាមួយនឹងចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់។ បន្ទាប់មកគាត់បានបែរខ្នង ហើយមើលទៅ ស៊ីម្មុស ទាំងចងចិញ្ចើម។

- លក្ខខណ្ឌដែលនាំឲ្យសាលានេះនៅតែបើកទ្វាររហូតដល់សព្វថ្ងៃ គឺដើម្បីអោយអ្នកទាំងអស់គ្នាបានទទួលនូវការអប់រំ-គាត់និយាយខ្លាំងៗ - ហេតុនេះហើយ ការប្រលងនឹងប្រព្រឹត្តទៅធម្មតា ហើយខ្ញុំជឿថាអ្នកទាំងអស់គ្នានឹងព្យាយាមរំលឹកមេរៀនឡើងវិញ។

ព្យាយាមរំលឹកមេរៀន! វាមិនដែលកើតឡើងទាល់តែសោះ ដែលថានឹងមានការប្រលងនៅក្នុងសាលាទាំងស្ថានភាពបែបនេះ។ មានការលួចរអ៊ូរទាំនៅក្នុងថ្នាក់ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ត្រូវចងចិញ្ចើមជានិច្ច។

- ការខិតខំរបស់លោកសាស្ត្រាចារ្យ ដាំប័លដ័រ គឺធ្វើយ៉ាងណាឲ្យសាលានេះនៅតែដំណើរការទៅមុខតាមដែលអាចធ្វើបាន-គាត់និយាយ - ខ្ញុំចង់រលឹកអ្នកទាំងអស់គ្នា គួរតែកំណត់ឲ្យបានពីអ្វីដែលពួកឯងបានរៀននៅក្នុងឆ្នាំនេះ។

ហេរីមើលចុះក្រោមទៅកាន់ទន្សាយសមួយគូ ដែលតំរូវឲ្យវាជប់ទៅជាស្បែកជើងផ្ទាត់។ តើវាបានរៀនអ្វីខ្លះនៅក្នុងឆ្នាំនេះ? មើលទៅ វាហាក់ដូចជាមិនអាចនឹងគិតឃើញនូវអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ចំពោះការប្រឡងរបស់វានោះទេ។

ទឹកមុខរបស់រ៉ុនប្រែពណ៌យ៉ាងលឿន ហាក់ដូចជាគេទើបនឹងប្រាប់ថាវាត្រូវទៅរស់នៅក្នុងព្រៃហាមឃាត់អញ្ចឹង។

- តើឯងគិតថាខ្ញុំអាចប្រឡងបានក្នុងស្ថានភាពបែបនេះរឺ?- វាសួរហេរី ព្រមទាំងលើកចង្កឹះផេទមន្តរបស់វាឡើងដែលចាប់ផ្តើមបញ្ចេញសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង។

★

បីថ្ងៃមុនការប្រឡងរបស់ពួកគេ សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល បានធ្វើការប្រកាសមួយទៀតនៅពេលញ៉ាំអាហារពេលព្រឹក។

- ខ្ញុំមានដំណឹងល្អសម្រាប់អ្នកទាំងអស់គ្នា- គាត់បាននិយាយ។ សម្លេងស្រែកខ្សៀវខ្សារបានផ្ទុះឡើងនៅក្នុងសាលធំ ជំនួសឲ្យភាពស្ងៀមស្ងាត់។ - លោកសាស្ត្រាចារ្យ ដាំប័លដ័រ នឹងត្រលប់មកវិញ- សិស្សមួយចំនួនបានស្រែកឡើងប្រកបដោយភាពត្រេកអរ។

- អ្នកគ្រូចាប់បានទាយាទស្លីតឺរីន!- សម្រែករបស់ក្មេងស្រីម្នាក់បានបន្លឺឡើងនៅតុរបស់ក្រុមរ៉ាវីនក្លាហ្វ។

- ការប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្ចនឹងត្រូវត្រលប់មកវិញសាជាថ្មីម្តងទៀត!- ដំបងបានស្រែកយ៉ាងខ្លាំងដោយភាពរីករាយ។

ពេលដែលសម្រែកនៃភាពរីករាយបានស្ងប់ទៅវិញ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយបន្តថា៖

- សាស្ត្រាចារ្យ សប្រ៉ោត បានប្រាប់ខ្ញុំថា យើងអាចប្រមូលផលពីដើម ម៉ាន់ឌ្រេក បានហើយ។ យប់នេះយើងអាចធ្វើឲ្យអ្នកដែលត្រូវបង្កកដឹងខ្លួនឡើងវិញ ហើយខ្ញុំក៏សូមរំលឹកអ្នកទាំងអស់គ្នាផងដែរថា ម្នាក់ក្នុងចំនោមអ្នកទាំងនោះនឹងអាចប្រាប់ពួកយើងថា អ្នកណារឺអ្វីដែលបានវាយប្រហារទៅលើពួកគេ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាឆ្នាំសិក្សាដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចនេះនឹងបញ្ចប់ទៅដោយការស្វែងរកចាប់ឃាតករនោះបាន។

បន្ទាប់ពីអ្នកស្រីសាស្ត្រាចារ្យបានបញ្ចប់ការនិយាយរបស់គាត់ សំរែកនៃការអបអរសាទរបានផ្ទុះឡើង។ ហេរីបានក្រឡេកមើលទៅតុក្រុមស្លីតឺរីន។ វាមិនសូវជាមានការភ្ញាក់ផ្អើលទេដែល ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ មិនបានចូលរួមក្នុងការអបអរនេះ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ក៏រ៉ុនមើលទៅ ដូចជាសប្បាយរីករាយជាងប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះដែរ។

- វាគ្មានបញ្ហាទេដែលយើងមិនបានសួរមីតចលនោះ- រ៉ុននិយាយទៅហេរី - ហឺម៉ាយអូនីនឹងមាននូវរាល់ចម្លើយនៅពេលដែលគេធ្វើឲ្យនាងដឹងខ្លួនឡើងវិញ! មិនថាអញ្ចឹងហ្អី? នាងប្រហែលជានឹងឈឺក្បាលនៅពេលដែលនាងដឹងថាយើងនឹងមានការប្រលងនៅរយៈពេលបីថ្ងៃទៀតនេះ។ នាងមិនទាន់បានរំលឹកមេរៀនឡើងវិញទេ។ វាប្រហែលជាល្អប្រសិនបើគេទុកឲ្យនាងនៅដដែលរហូតដល់ការប្រលងត្រូវបញ្ចប់ទៅ។

បន្តិចក្រោយមក ជីននី វីស្លី បានចូលមកដល់ ហើយបានអង្គុយនៅក្បែរ រ៉ុន។ នាងមើលទៅដូចជាតានតឹងហើយភ័យខ្លាចទៀតផង។ ហេរីសំគាល់ឃើញថា ម្រាមដៃរបស់នាងកំពុងតែប្រទាក់ចូលគ្នានៅលើភ្លៅរបស់នាង។

- តើឯងកើតអីហ្នឹង?- រ៉ុនសួរទាំងកំពុងញ៉ាំបបរ។

ជីននី មិនបាននិយាយអ្វីទាំងអស់ គ្រាន់តែមើលចុះមើលឡើងទៅកាន់តុរបស់ក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ដោយទឹកមុខប្រកបដោយភាពភ័យខ្លាច ដែលធ្វើឲ្យហេរីមើលទៅស្រដៀងនឹងនរណាម្នាក់ ប៉ុន្តែវារកនឹងមិនឃើញថាជានរណាឡើយ។

- និយាយមក!- រ៉ុននិយាយព្រមទាំងមើលទៅនាង។

ភ្លាមនោះ ហេរីនឹកឃើញថា ជីននី មើលទៅស្រដៀងអ្នកណាហើយ។ នាងបានបែរមុខចេញដោយនៅតែអង្គុយលើកៅអីរបស់នាងដដែល។ ពិតណាស់ នាងមើលទៅដូចដុបប៊ីបេះបិត នៅពេលវាកំពុងតែចង់និយាយនូវព័ត៌មានហាមឃាត់ទាំងទើសទាល់។

- ខ្ញុំមានអ្វីម្យ៉ាងចង់ប្រាប់ដល់អ្នកទាំងពីរ- ជីននីនិយាយតិចៗយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នទាំងមិនមើលមុខហេរី។

- តើវាជាអ្វីទៅ?- ហេរីសួរ។

ជីននីមើលទៅហាក់ដូចជាពិបាកក្នុងការរកពាក្យឲ្យត្រូវសម្រាប់និយាយអំពីរឿងនោះណាស់។

- និយាយមក!- រ៉ុនស្រដី។

ជីននីបង្ហើបមាត់របស់នាង ប៉ុន្តែគ្មានសម្លេងអ្វីចេញមកទេ។ ហេរីផ្អៀងខ្លួនបន្តិចទៅជិតជីននី ហើយនិយាយតិចៗដែលល្មមអាចឲ្យជីននី និងរ៉ុនស្តាប់បានតែប៉ុណ្ណោះ។

- តើវាជារឿងដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបន្ទប់សម្ងាត់រឺ? តើឯងបានឃើញអ្វីមួយ រឺក៏អ្នកណាម្នាក់ប្លែករឺ?

ជីននីដកដង្ហើមធំ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ពឿរស៊ី វីស្លី បានលេចមុខឡើង ដែលមើលទៅអស់កម្លាំង និងស្លេកស្លាំង។

- បើឯងញ៉ាំហើយ តើខ្ញុំអាចសុំកន្លែងអង្គុយនេះបានទេ ជីននី? ខ្ញុំឃ្លានខ្លាំងណាស់។ ខ្ញុំទើបតែបញ្ចប់ការដើរល្បាត។

ជីននីបានស្ទុះក្រោកឡើង ហាក់បីដូចជាកៅអីរបស់នាងបានភ្ជាប់ចរន្តអគ្គិសនីអញ្ចឹង។ នាងបានឲ្យកន្លែងអង្គុយរបស់នាងទៅ ពឿរស៊ី ហើយចេញទៅជាមួយនឹងទឹកមុខភ័យខ្លាចរបស់នាង។ ពឿរស៊ី អង្គុយចុះ ហើយចាប់យកពែងមានដៃមួយពីកណ្តាលតុ។

- ពឿរស៊ី!- រ៉ុននិយាយទាំងខឹងសម្បា។ - នាងហៀបតែនឹងនិយាយប្រាប់យើងពីរឿងមួយដ៏សំខាន់ទៅហើយ តែឯង...!

ពឿរស៊ីបានឈ្លក់ទឹកដែលវាទើបតែផឹកបានពាក់កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ។

- តើវាជារឿងអ្វីទៅ?- វាបានសួរព្រមទាំងក្អកផង។

- ខ្ញុំទើបតែសួរនាងថា តើនាងបានឃើញអ្វីចម្លែកដែររឺទេ? នាងបំរុងតែនិយាយទៅហើយ តែ...។

- អូ! វាគ្មានអ្វីកើតឡើងដែលទាក់ទងនឹងរឿងបន្ទប់សម្ងាត់ទេ- ពឿរស៊ីឆ្លើយតបភ្លាមៗ។

- ហេតុអ្វីបានជាឯងដឹង?- រ៉ុនសួរទាំងដំឡើងចិញ្ចើមរបស់វាបែបឆ្ងល់។

- អឺ...ប្រសិនបើឯងចង់ដឹង អ្ហឺ...គឺជីននី អ្ហឺ...បានដើរទៅចំពេលដែល...អ្ហឺ...កុំភ័យអី! អ្វីដែលសំខាន់នោះគឺនាងបានឃើញខ្ញុំកំពុងធ្វើអ្វីមួយ ហើយខ្ញុំបានសុំនាងកុំឲ្យនិយាយប្រាប់នរណាម្នាក់ឲ្យសោះ។ ខ្ញុំគិតថានាងប្រាកដជាគោរពពាក្យសន្យារបស់នាង។ វាគ្មានអ្វីទេ! ពិតមែនណា! ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់...

ហេរីមិនដែលឃើញពឿរស៊ីមើលទៅដូចជាមានកង្វល់ដូចនេះទេ។

- ពេលនោះឯងកំពុងធ្វើអ្វី ពឿរស៊ី?- រ៉ុនសួរទាំងសើច - ប្រាប់ពួកយើងមក យើងនឹងមិនសើចទេ។

ប៉ុន្តែពឿរស៊ីមិនបានឆ្លើយតបទៅវិញទេ។

- ហេរី! តើឯងអាចជួយហុចនំប៉័ងខ្លះឲ្យខ្ញុំបានទេ? ខ្ញុំឃ្លានណាស់។

ហេរីគិតថារឿងអាថ៌កំបាំងនឹងត្រូវបានដោះស្រាយនៅពេលឆាប់ៗនេះ ដោយមិនបាច់មានជំនួយពីពួកគេឡើយ។ ប៉ុន្តែ វាក៏នឹងឆ្លៀតនិយាយជាមួយមីតចលដែរ ប្រសិនបើមានឱកាស...ហើយដោយក្តីសប្បាយចិត្ត ឱកាសនោះពិតជាបានមកដល់មែន គឺនាពាក់កណ្តាលពេលព្រឹក ចំពេលដែលពួកគេកំពុងត្រូវបានលោកហ្គីលដឺរ័យ ឡក់ហាត នាំចូលទៅរៀនមុខវិជ្ជា "ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត"។

★

សាស្ត្រាចារ្យ ឡក់ហាត ដែលតែងតែជានាអះអាងថា គ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់បានកន្លងផុតទៅហើយ ហើយត្រូវគេបញ្ជាក់ថាមិនត្រឹមត្រូវ ឥលូវបែរក្រឡាស់សំដីយ៉ាងពេញចិត្តពេញថ្លើមវិញថា វាពិបាកនឹងមានបញ្ហាអីណាស់ កាលបើបានឃើញពួកកូនសិស្សធ្វើដំណើរតាមផ្លូវរបៀងដោយសុវត្ថិភាពយ៉ាងនេះ។ សក់របស់គាត់មិនរលោងដូចធម្មតាទេ ហាក់បីដូចជាអត់ងងុយស្ទើរពេញមួយយប់ ដោយចំណាយពេលក្នុងការដើរល្បាតនៅជាន់ទីបួនអញ្ចឹង។

- ចាំសម្ដីរបស់ខ្ញុំទុកទៅ- គាត់និយាយ ដោយនាំពួកគេទៅជ្រុងម្ខាងនៃច្រករបៀង - សម្ដីដំបូងបង្អស់ដែលនឹងចេញពីមាត់របស់អ្នកដែលត្រូវបង្កកគឺៈ អ្នកដែលបានធ្វើរឿងនេះគឺហាគ្រីដ...និយាយតាមត្រង់ទៅ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់នៅពេលដែលសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល គិតថា ការការពារសុវត្ថិភាពគឺជារឿងចាំបាច់បំផុតនោះ។

- ខ្ញុំយល់ស្រប!- ហេរីនិយាយ ធ្វើឲ្យរ៉ុនជ្រុះសៀវភៅទៅដីក្នុងស្ថានភាពភ្ញាក់ផ្អើល។

- អរគុណហើយ ហេរី- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបាននិយាយយ៉ាងសុភាពរាបសា ខណៈដែលពួកគេឈររង់ចាំជួរសិស្សរបស់ក្រុមហាហ្វ៊លផហ្វផ្លងកាត់ទៅ។ - ខ្ញុំគិតថា គ្រូទាំងអស់គ្នាមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយសិស្សគ្រប់គ្រាន់ហើយ ហេតុអ្វីចាំបាច់ពួកគាត់ត្រូវជូនពួកគេទៅថ្នាក់រៀន និងត្រូវយាមល្បាតអស់ពេញមួយយប់ទៀតនោះ?

- វាត្រឹមត្រូវណាស់- រ៉ុននិយាយព្រមទាំងខំដើរតាមឲ្យទាន់ - ហេតុអ្វីលោកមិនទុកឲ្យពួកខ្ញុំត្រលប់ទៅវិញដោយខ្លួនឯង? នៅសល់តែច្រករបៀងមួយទៀតប៉ុណ្ណោះ ពួកយើងនឹងទៅដល់ហើយ។

- ខ្ញុំនឹងទៅ វីស្លី- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតនិយាយ - ខ្ញុំពិតជាត្រូវទៅហើយ ដើម្បីរៀបចំកិច្ចតែងការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំនៅថ្នាក់ក្រោយ។

គាត់បានត្រលប់ទៅវិញ។

- ទៅរៀបចំកិច្ចតែងការបង្រៀន!- រ៉ុនញញឹមមើលងាយគាត់ - រឺក៏ទៅធ្វើឲ្យសក់របស់គាត់អង្កាញ់ជាងមុន?

ពួកគេបានទុកឲ្យសិស្សដទៃនៃក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រដើរទៅមុន ហើយពួកគេដើរយ៉ាងរហ័សទៅកាន់ផ្លូវមួយ ហើយប្រញាប់ប្រញាល់ធ្វើដំណើរទៅកាន់បន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននីង មីតថល។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេម្នាក់ៗកំពុងតែរីករាយនឹងគំរោងការដ៏ល្អរបស់ពួកគេ...

- ផោតធ័រ! វីស្លី! តើពួកឯងកំពុងធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?

គឺសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល។ បបូរមាត់របស់គាត់ប្រៀបបាននឹងបន្ទាត់ដ៏ស្តើងបំផុតមួយ។

- ពួកយើង...ពួកយើង...- រ៉ុននិយាយជាប់ៗ - ពួកយើងកំពុងតែ...ទៅមើល...គឺទៅមើល...

- ហឺម៉ាយអូនី!- ហេរីនិយាយ ធ្វើឲ្យរ៉ុន និងសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលសម្លឹងទៅកាន់វា។

- ពួកយើងមិនបានជួបនាងអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយ អ្នកគ្រូ- ហេរីដោះសាយ៉ាងលឿនព្រមទាំងជាន់ជើងរ៉ុន - ហើយពួកយើងគិតថាគួរតែលួចចូលទៅក្នុងបន្ទប់ពេទ្យ ហើយប្រាប់នាងថាដើម ម៉ានឌ្រេក ជិតរួចរាល់ហើយ សូមកុំឲ្យនាងបារម្ភអី។

អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនៅតែសម្លឹងមើលវាមិនដាក់ភ្នែក ហើយខណៈដែលហេរីគិតថាគាត់កំពុងតែមានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ ហើយនៅពេលដែលគាត់និយាយ សម្លេងរបស់គាត់គ្រលរខ្លាំងណាស់។

- ជាការពិតហើយ- គាត់និយាយ ហេរីមានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ នៅពេលបានឃើញទឹកភ្នែកដែលមានពន្លឺត្រចះត្រចង់នៅក្នុងភ្នែកមូលតូចរបស់គាត់ - ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំដឹងថាវាមានការពិបាកខ្លាំងណាស់នៅពេលដែលឃើញមិត្តរបស់ខ្លួនក្លាយទៅ

ជា...ខ្ញុំយល់ខ្លាំងណាស់។ បាន! ផោតផ័រ ឯងអាចទៅមើលកញ្ញាហ្វ្រេនជីរបាន។ ខ្ញុំនឹងប្រាប់សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនថា ពួកឯងនឹងទៅទីនោះ។ ពួកឯងត្រូវប្រាប់អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីផង ថាខ្ញុំបានអនុញ្ញាតឲ្យពួកឯងហើយ។

ហេរី និងរ៉ុនបានដើរចេញទៅ។ មិនគួរឲ្យជឿសោះថាពួកគេអាចគេចចេញពីការពិន័យបាននោះ។ ពេលដែលពួកគេដើរមកដល់ផ្លូវកាច់ជ្រុង ពួកគេបានឮសម្លេងសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលហឹតសំបោរយ៉ាងច្បាស់។

- នេះជារឿងទីមួយដ៏ល្អបំផុតដែលឯងបានបង្កើតឡើង- រ៉ុននិយាយយ៉ាងក្លៀវក្លា។

ពួកគេគ្មានជម្រើសនោះទេក្រៅពីទៅគិលានដ្ឋាន ហើយប្រាប់អ្នកស្រី ផុមហ្វ្រី ថាពួកគេទទួលការអនុញ្ញាតពីសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដើម្បីទៅមើលហឺម៉ាយអូនី។

អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចូលទៅទាំងទើសទាល់។

- វាគ្មានតម្លៃនោះទេក្នុងការនិយាយជាមួយមនុស្សដែលត្រូវបង្កកនោះ- គាត់និយាយ។

នៅពេលដែលពួកគេទៅអង្គុយជិតហឺម៉ាយអូនី ពួកគេសារភាពថាគាត់និយាយត្រូវណាស់។ គ្រាន់តែមើលក៏ដឹងថាហឺម៉ាយអូនី មិនមានអារម្មណ៍ដឹងថានាងមានភ្ញៀវមកលេងសូម្បីតែបន្តិច ហើយវាក៏ច្បាស់លាស់ដែរថា ពួកគេបានត្រឹមតែប្រាប់នាង កុំឲ្យបារម្ភពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងអី។

- ខ្ញុំឆ្ងល់ណាស់ ថាតើ នាងពិតជាបានឃើញអ្នកវាយប្រហារមែនដែររឺទេ?- រ៉ុននិយាយទាំងមើលទៅមុខរបស់ហឺម៉ាយអូនីយ៉ាងក្រៀមក្រំ - ដោយសារតែវាបានវាយប្រហារទៅលើគេរាល់គ្នា ហេតុនេះហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចដឹងបាននោះទេ។

ប៉ុន្តែហេរីមិនបានមើលទៅមុខហឺម៉ាយអូនីនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញ វាកំពុងតែចាប់អារម្មណ៍ទៅនឹងដៃស្តាំរបស់នាង ដែលសណ្តូកហើយក្តាប់យ៉ាងណែននៅពីលើភួយ។ វាបានអោនទៅជិត ហើយបានឃើញក្រដាសមួយបំនែកតូចនៅជាប់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់នាង។

បន្ទាប់ពីប្រាកដថាអ្នកស្រីផុមហ្វ្រីមិននៅក្បែរនោះទេ វាបានបង្ហាញរឿងនេះឲ្យរ៉ុនបានដឹង។

- ព្យាយាមយកវាចេញមក - រ៉ុនខ្សឹបព្រមទាំងបានទាញកៅអីរបស់វាទៅជិតដើម្បីបាំងហេរីពីក្រសែភ្នែករបស់អ្នកស្រីផុមហ្វ្រី។

វាមិនមែនជាការងាយស្រួលទេ ព្រោះដៃហឺម៉ាយអូនីរឹតយ៉ាងតឹងជុំវិញក្រដាសនោះ ដែលធ្វើឲ្យហេរីប្រាកដក្នុងចិត្តថានឹងធ្វើឲ្យក្រដាសនោះរហែក។ ខណៈពេលដែលរ៉ុនកំពុងសម្លឹងមើលនោះ ហេរីបានខំប្រឹងទាញក្រដាសនោះយ៉ាងខ្លាំង។ នៅចុងបញ្ចប់ក្រដាសនោះត្រូវបានទាញចេញមកក្រៅ បន្ទាប់ពីប៉ុន្មាននាទីដ៏តឹងតែង។

វាជាក្រដាសដែលរហែកចេញពីសៀវភៅចាស់មួយក្នុងបណ្ណាល័យ។ ហេរីបានទាញក្រដាសនោះឲ្យរាបស្មើ ដោយចំនង់យ៉ាងខ្លាំង ហើយរ៉ុនបានអោនទៅជិតដើម្បីអានក្រដាសនោះដែរ។ ក្នុងក្រដាសនោះបានសរសេរថា៖

ក្នុងចំណោមសត្វតិរច្ឆាន និងបិសាចដែលគួរឲ្យខ្លាចទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងពិភពរបស់យើង គ្មានអ្វីដែលគួរឲ្យខ្លាចជាងសត្វពស់ដ៏ធំមួយនោះទេ ហើយដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាស្តេចនៃសត្វពស់ទាំងឡាយ។ ពស់នេះមានទំហំធំខ្លាំងណាស់ហើយមានអាយុច្រើនរយឆ្នាំហើយ។ វាកើតអំពីស៊ុតមាន់ដែលត្រូវបានភ្ញាស់ដោយសត្វគីង្គក់។ វិធីក្នុងការសម្លាប់របស់វាគឺគួរឲ្យខ្លាចខ្លាំងណាស់។ ក្រៅអំពីចង្កូមដែលមានពិសរបស់វា ពស់នេះអាចសម្លាប់នរណាម្នាក់បាន ដោយគ្រាន់តែសម្លឹងបំមនុស្សនោះប៉ុណ្ណោះ។

បន្ទប់សម្ងាត់

រាល់មនុស្សណាដែលប្រទះនឹងពន្លឺកែវភ្នែករបស់វានឹងត្រូវស្លាប់ភ្លាមមួយរំពេច។ សត្វពីងពាងតែងតែរត់គេចពីពស់នោះ។ ចំណែក សត្វពស់នោះតែងតែគេចពីសម្លេងសត្វបក្សី ដែលអាចធ្វើឲ្យវាស្លាប់បាន។

នៅពីក្រោមក្រដាសនេះមានពាក្យមួយសរសេរយ៉ាងខ្មៀក ដែលហេរីអាចចំនាំបានច្បាស់គឺជាអក្សររបស់ហឺម៉ាយអូនី ដែលបានសរសេរថា៖ "*បំពង់*"

ហាក់ដូចជាមាននរណាម្នាក់បើកកុងតាក់ភ្លើងនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់វាអញ្ចឹង។

- រ៉ុន- ហេរីខ្សឹប - នេះគឺជាចម្លើយ បិសាចដែលនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះគឺជាពស់ គឺពស់យក្សមួយក្បាល! មូលហេតុនេះហើយដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំបានឮសម្លេងរបស់វានៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយគ្មាននរណាផ្សេងទៀតដែលស្តាប់ឮនោះទេ ពីព្រោះខ្ញុំចេះស្តាប់ភាសាពស់។

ហេរីសម្លឹងមើលទៅគ្រែនៅជុំវិញវា។

- ពស់នោះសម្លាប់មនុស្សដោយគ្រាន់តែសម្លឹងមើលទៅពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ស្លាប់នោះទេ ពីព្រោះពួកគេមិនបានមើលចំភ្នែករបស់វា។ ខូលីន បានឃើញពស់នោះតាមរយៈម៉ាស៊ីនថតរបស់គេតែប៉ុណ្ណោះ។ ពស់នោះបានធ្វើឲ្យឆេះហ្វីលដែលនៅខាងក្នុងទាំងអស់។ ប៉ុន្តែខូលីនគ្រាន់តែត្រូវបានបង្កកតែប៉ុណ្ណោះ។ ចំនែកចាស់ស្ទីនវិញ...នាងប្រាកដជាបានឃើញពស់នោះតាមរយៈនីក-ស្ទើរ-អត់-ក្បាល។ មានតែនីក-ស្ទើរ-អត់-ក្បាលទេដែលបានឃើញសត្វនោះផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចស្លាប់ម្តងទៀតបានទេ។ ហឺម៉ាយអូនី និងសិស្សច្បងរបស់ក្រុមរ៉ាវិនក្លាហ្វត្រូវបានគេរកឃើញជាមួយនឹងកញ្ចក់មួយនៅក្បែរពួកគេ។ ហឺម៉ាយអូនីទើបតែដឹងថាបិសាចនោះគឺជាសត្វពស់។ ខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថានាងបានរំលឹកប្រាប់មនុស្សទីមួយដែលនាងបានជួបថាពេលដែលគេមើលទៅកន្លែងស្ងាត់ណាមួយត្រូវមើលជាមួយកញ្ចក់។ ក្មេងស្រីនោះបានយកកញ្ចក់ចេញមកហើយ...

រ៉ុនបិទមាត់របស់វាយ៉ាងជិត។

- ហើយចុះចំនែកអ្នកស្រីណូរីសវិញ?- វាខ្សឹបទាំងចង់ដឹង។

ហេរីព្យាយាមគិត ហើយស្រមើស្រមៃពីទិដ្ឋភាពក្នុងយប់នៃពិធីបុណ្យហាឡូវីន។

- គឺទឹក...- វានិយាយយឺតៗ - គឺទឹកដែលហូរចេញពីបន្ទប់ទឹករបស់មីតថល។ ខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថាអ្នកស្រីណូរីសបានឃើញត្រឹមតែរូបភាពឆ្លុះតែប៉ុណ្ណោះ...

ហេរីសម្លឹងមើលក្រដាសនោះទាំងចង់ដឹងយ៉ាងម៉ត់ចត់។ ហេរីអានជាច្រើនលើកច្រើនសា ធ្វើឲ្យវាយល់ពីអត្ថន័យរបស់ក្រដាសនោះ។

- សំឡេងបក្សីអាចធ្វើឲ្យវាស្លាប់បាន- ហេរីអានឮៗ - មាន់របស់ហាគ្រីដត្រូវបានសម្លាប់។ ទាយាទនៃក្រុម ស្លីតឺរីន មិនចង់ឮសំឡេងមាន់មួយក្បាលណារងាវ នៅកន្លែងណាក៏ដោយនៅជុំវិញប្រាសាទនេះខណៈពេលដែលបន្ទប់សម្ងាត់នោះត្រូវបានបើក។ សត្វពីងពាងគេចចេញពីវា គឺពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់។

- ប៉ុន្តែតើពស់នោះអាចទៅមកជុំវិញប្រាសាទនោះបានយ៉ាងម៉េចទៅ?- រ៉ុននិយាយ - វាជាសត្វដ៏ធំ ហើយកខ្វក់ទៀត គេប្រហែលជាអាចឃើញវា...

ទោះបីជាយ៉ាងណា ហេរីបានផ្តោតអារម្មណ៍ទៅលើអក្សរដែលហឺម៉ាយអូនីបានសរសេរយ៉ាងខ្មៀកនៅខាងចុងក្រដាស។

បន្ទប់សម្ងាត់

- បំពង់- វានិយាយ - គឺបំពង់ រ៉ុន។ វាបានប្រើបំពង់។ ខ្ញុំបានឮសំឡេងរបស់វានៅខាងក្នុងជញ្ជាំង។

ពេលនោះរ៉ុនចាប់ទាញដៃហេរី។

- ច្រកចូលបន្ទប់សម្ងាត់- រ៉ុននិយាយស្អកៗ - ចុះបើវាជាបន្ទប់ទឹក? ចុះបើសត្វនោះនៅក្នុងនោះ?

- ...*បន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននីង មឺតថល*- ហេរីនិយាយ។

ពួកគេនៅអង្គុយទីនោះដដែលជាមួយនឹងភាពភ្ញាក់ផ្អើលដោយសារតែក្រដាសនោះ ហើយវាមានការពិបាកក្នុងការជឿណាស់។

- នេះមានន័យថា- ហេរីនិយាយ - ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សតែម្នាក់ទេដែលចេះភាសាពស់នៅក្នុងសាលានេះ ប៉ុន្តែទាយាទនៃក្រុមស្លីតឺរីនក៏ចេះដែរ។ ហេតុនេះហើយទើបពួកគេអាចបញ្ជាពស់នោះបាន។

- តើពួកយើងត្រូវធ្វើអ្វីបន្តទៀត?- រ៉ុននិយាយ ភ្នែកកំពុងបញ្ចេញពន្លឺ - តើពួកយើងគួរទៅប្រាប់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដែររឺទេ?

- តោះ! យើងត្រូវទៅបន្ទប់សាស្ត្រាចារ្យ- ហេរីនិយាយព្រមទាំងក្រោកឡើងពីកៅអី - គាត់ប្រហែលជាទៅដល់ទីនោះតាំងពីដប់នាទីមុនម្ល៉េះ។ លឿនឡើង! ជិតដល់ម៉ោងសម្រាកហើយ!

ពួកគេរត់ចុះកាំជណ្តើរយ៉ាងលឿនៗ។ ដោយមិនចង់ឲ្យគេឃើញពួកវានៅក្បែរផ្លូវរបៀង ពួកវាបានទៅដល់បន្ទប់សាស្ត្រាចារ្យយ៉ាងលឿន។ បន្ទប់អាហារគឺជាបន្ទប់ធំមួយដែលត្រូវបិទដោយបន្ទះឈើ និងពោរពេញទៅដោយកៅអីឈើខ្មៅជាច្រើន។ ហេរី និងរ៉ុនបានទៅដល់ទីនោះ។ ពួកគេរំជើបរំជួលចិត្តដល់លែងចង់អង្គុយ ពីព្រោះសំឡេងកណ្តឹងដែលបញ្ជាក់ថាដល់ម៉ោងសម្រាក មិនបានបន្លឺឡើងសោះ។

ពេលនោះ សំឡេងរបស់សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល បានបន្លឺឡើងនៅតាមផ្លូវរបៀង ហើយឮកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។

- សិស្សទាំងអស់ត្រូវត្រលប់ទៅកាន់សយនដ្ឋានរៀងៗខ្លួនវិញភ្លាម។ ចំនែកគ្រូទាំងអស់ត្រូវនាំគ្នាមកកាន់បន្ទប់អាហារជាបន្ទាន់! សូមប្រញាប់បន្តិច!

ហេរីងាកសម្លឹងមើលរ៉ុន។

- កុំនិយាយថាមានការវាយប្រហារមួយទៀតបានកើតឡើងណា? វាមិនត្រូវកើតឡើងនៅពេលនេះទេ។

- តើពួកយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចទៀតទៅ? - រ៉ុននិយាយទាំងស្រឡាំងកាំង - តើយើងត្រូវត្រលប់ទៅកាន់សយនដ្ឋានវិញរឺ?

- អត់ទេ - ហេរីនិយាយទាំងក្រឡេកមើលជុំវិញវា។ មានទូខោអាវចាស់មួយនៅ ខាងឆ្វេងដៃពួកគេដែលផ្ទុកពេញទៅដោយអាវខ្លករបស់គ្រូៗ - នៅទីនោះ យើងត្រូវលួចស្តាប់ថាតើពួកគាត់កំពុងនិយាយពីអ្វី។ បន្ទាប់មកយើងអាចប្រាប់ពួកគាត់ពីអ្វីដែលយើងបានដឹង។

ពួកគេបានពួននៅក្នុងទូខោអាវនោះ ចាំស្តាប់សំឡេងកងរំពងនៃមនុស្សរាប់រយនាក់កំពុងធ្វើដំណើរនៅខាងក្រៅ ហើយទ្វាររបស់បន្ទប់នោះត្រូវបានបើកឡើង។ តាមរយៈចន្លោះអាវខ្លកដែលធុំក្លិនផ្សួរ ពួកគេបានលួចមើលគ្រូៗដែលកំពុងតែដើរទៅមកនៅក្នុងបន្ទប់។ គ្រូខ្លះមើលទៅដូចជាមានអាថ៌កំបាំងអ្វីមួយ ហើយគ្រូខ្លះទៀតមើលទៅដូចជាភ័យខ្លាំងណាស់។ បន្ទាប់មក សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបានមកដល់។

- វាបានកើតឡើងទៀតហើយ- គាត់បាននិយាយទៅកាន់គ្រូទាំងអស់ដែលបានអង្គុយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - សិស្សម្នាក់ត្រូវបានបិសាចចាប់យកទៅ គឺយកទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះ។

សាស្ត្រាចារ្យហ្វ្លីតវីកលាន់មាត់។ សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោត បានយកដៃទៅខ្ទប់មាត់របស់គាត់។ សាស្ត្រាចារ្យស្នេពចាប់កាន់ខ្នងកៅអីយ៉ាងណែន ហើយនិយាយថា៖

- ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្រីប្រាកដអំពីរឿងនេះម្ល៉េះ?

- ទាយាទនៃក្រុមស្លីតឺរីន - សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយទាំងមុខស្លេកស្លាំង - បានទុកសារមួយទៀតឲ្យយើង គឺនៅចំខាងក្រោមសារទីមួយ ដោយសរសេរថា *រូបរាងកាយរបស់នាងនឹងនៅ ក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នេះជារៀងរហូត*។

សាស្ត្រាចារ្យហ្វ្លីតវីកហៀរទឹកភ្នែក។

- តើក្មេងនោះគឺជានរណា?- អ្នកស្រីហ៊ុចនិយាយទាំងបន្ទាបខ្លួនបន្តិចទៅលើកៅអី។ - តើជាសិស្សម្នាក់ណា?

- ជីននី វីស្លី- សាស្ត្រារចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយ។

ហេរីព្យាយាមទប់រ៉ុនដែលកំពុងតែទន់ខ្លួនចុះសន្សឹមៗយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ទៅបាតទូ។

- យើងត្រូវតែបញ្ជូនសិស្សទាំងអស់ទៅផ្ទះរបស់ពួកគេថ្ងៃស្អែកនេះ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយ - នេះគឺជានាទីចុងក្រោយហើយសំរាប់សាលាហុកវ៉ាត។ សាស្ត្រាចារ្យដាំប៍លដ័រតែងតែនិយាយថា...

ទ្វារបន្ទប់ត្រូវបានបើកម្តងទៀត។ ហេរីប្រាកដក្នុងចិត្តថាពិតជាលោក ដាំប៍លដ័រ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ គឺជាសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតសោះ។ គាត់កំពុងតែញញឹមយ៉ាងរីករាយ។

- សុំទោស- គាត់និយាយទាំងមមីងមមាំង។ - ខ្ញុំមកយឺតវឺ?

គាត់មើលទៅដូចជាមិនបានចាប់អារម្មណ៍ថា គ្រូទាំងអស់កំពុងតែសម្លឹងទៅគាត់ដោយទឹកមុខដូចជាស្អប់ខ្ពើមណាស់នោះទេ។ សាស្ត្រាចារ្យស្នេពបោះជំហានសំដៅទៅគាត់។

- លោកមើលទៅដូចជាគ្មានបានដឹងរឿងអ្វីទាំងអស់។ តើលោកដឹងទេថា ក្មេងស្រីម្នាក់ត្រូវបិសាចចាប់យកទៅ។ គឺចាប់យកទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់។ ពេលវេលារបស់លោកបានមកដល់ហើយ- សាស្ត្រាចារ្យស្នេពនិយាយ។

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតប្រែទៅជាស្លេកស្លាំង។

- ពិតមែនហើយ លោកហ្គីលដឺរ៍យ- សាស្ត្រាចារ្យសប្រ៉ោតនិយាយ - កាលពីយប់មិញ លោកដូចជាបាននិយាយថា លោកបានស្គាល់ច្រកចូលនៃបន្ទប់សម្ងាត់នោះ តើមែនទេ?

- ខ្ញុំ...អឺ...ខ្ញុំ- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតនិយាយទាក់ៗ។

- មែនហើយ! លោកក៏ដូចជាធ្លាប់ប្រាប់ខ្ញុំថា លោកដឹងថាមានអ្វីនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះ ពិតមែនទេ?- សាស្ត្រាចារ្យហ្វ្លីតវីកនិយាយដោយសំលេងខ្លាំងៗ។

- តើ...តើខ្ញុំបាននិយាយមែនវឺ? ខ្ញុំដូចជាមិនចាំទេ...

- ខ្ញុំនៅចាំយ៉ាងច្បាស់ លោកបាននិយាយថា លោកមានការសោកស្តាយដែលលោកមិនបានប្រយុទ្ធជាមួយបិសាចនោះមុនពេលដែលហាហ្គ្រីដត្រូវបានគេឃុំឃាំង- សាស្ត្រាចារ្យស្នេពនិយាយ - ក្រែងលោកជាអ្នកថាកិច្ចការទាំងអស់ត្រូវបានធ្វើឲ្យរញ៉េរញ៉ៃនោះអី? ហើយលោកបាននិយាយទៀតថា គួរតែឲ្យលោកចាត់ការដោយខ្លួនឯងតាំងពីដំបូងម្ល៉េះ មែនទេ?

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតសម្លឹងមើលទៅសហការីរបស់គាត់ ដែលម្នាក់ៗមានទឹកមុខមាំ។

- ខ្ញុំ...ខ្ញុំពិតជាមិនដែលនិយាយមែន...លោកប្រហែលជាយល់ច្រលំហើយ...

- យើងនឹងទុករឿងនេះឲ្យលោកធ្វើ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយ - យប់នេះគឺជាពេលវេលាដ៏ល្អសម្រាប់ធ្វើវា។ យើងសង្ឃឹមថាលោកអាចធ្វើបាន។ លោកនឹងត្រូវតទល់ជាមួយនឹងបិសាចដោយខ្លួនឯង។ ឥលូវចាត់ចែងតែឯងចុះ។

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតសម្លឹងមើលជុំវិញខ្លួនគាត់ទាំងអស់សង្ឃឹម គ្មាននរណាម្នាក់អាចជួយគាត់បាននោះទេ។ ពេលនោះគាត់មើលទៅមិនសង្ហាដូចមុនទេ។ បបូរមាត់របស់គាត់ចាប់ផ្ដើមញ័រ ហើយអវត្តមាននៃស្នាមញញឹមរបស់គាត់បានធ្វើឲ្យគាត់មើលទៅទន់ខ្សោយណាស់។

- ល្អ...ល្អណាស់- គាត់និយាយ - ខ្ញុំ...ខ្ញុំនឹងទៅការិយាល័យរបស់ខ្ញុំដើម្បី...ដើម្បីរៀបចំខ្លួនឲ្យហើយ។

បន្ទាប់ពីនិយាយចប់ គាត់ក៏ចាកចេញទៅ។

- ល្អ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយ រន្ធច្រមុះរបស់គាត់ក្ដៅឡើងក្រហម។ - តែប៉ុណ្ណេះអាចកំចាត់គាត់ចោលបាន ហើយកុំឲ្យទើសដៃទើសជើង។ ប្រធានសិស្សទាំងអស់ត្រូវទៅប្រាប់សិស្សរាល់គ្នាពីអ្វីដែលបានកើតឡើង ហើយប្រាប់ពួកគេថាសេវាកម្មរថភ្លើងរបស់សាលាហុកវ៉ាតនឹងនាំពួកគេទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួនវិញនៅថ្ងៃស្អែកនេះ។ ចំនែកអ្នកដែលនៅសល់ ត្រូវប្រាកដថាគ្មានសិស្សណាម្នាក់បានចាកចេញពីសយនដ្ឋានទេ។

គ្រូទាំងអស់បានក្រោកឡើង ហើយបានចេញម្ដងម្នាក់ៗ។

★

នេះប្រហែលជាថ្ងៃដ៏អាក្រក់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់ហេរីហើយ។ វា រ៉ុន ហ្វ្រេដ និងចចបានអង្គុយជាមួយគ្នានៅក្បែរជ្រុងសហសាលរបស់ក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រ។ គ្មាននរណានិយាយអ្វីសោះ។ ពឿរស៊ីមិនបាននៅទីនោះទេ។ វាបានទៅផ្ញើសំបុត្រឲ្យលោក និងអ្នកស្រីវីស្លី ហើយបន្ទាប់មកវាបានទៅសំងំនៅក្នុងសយនដ្ឋានរបស់វា។

គ្មានពេលរសៀលណាដែលយូរជាងរសៀលនេះទេ ហើយអគាររបស់ក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រដែលធ្លាប់តែមានភាពអ៊ូអរប្រែទៅជាស្ងៀមស្ងាត់។ នៅពេលដែលព្រះអាទិត្យជិតលិច ហ្វ្រេដ និងចចបាននាំគ្នាទៅគេង ព្រោះពួកគេមិនអាចអង្គុយនៅទីនោះបានទៀតទេ។

- នាងប្រហែលជាបានដឹងរឿងអ្វីមួយ ហេរី!- រ៉ុននិយាយជាលើកដំបូងតាំងពីពេលដែលពួកវាបានចូលទៅក្នុងទូ នៅក្នុងបន្ទប់បុគ្គលិក។ - នេះហើយជាមូលហេតុដែលនាងត្រូវបានគេចាប់ទៅ។ វាមិនមែនជារឿងឆ្កួតៗដែលទាក់ទងនឹងពឿរស៊ីនោះទេ។ នាងបានដឹងរឿងអ្វីមួយដែលទាក់ទងនឹងបន្ទប់សម្ងាត់នោះ។ នោះជាហេតុផលដែលនាងត្រូវបាន...- រ៉ុនញីភ្នែករបស់វាទាំងក្រហល់ក្រហាយ - ខ្ញុំចង់និយាយថា នាងជាស្រីមានឈាមជ័រសុទ្ធ។ គ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីនេះទៀតទេ។

ហេរីមើលទៅព្រះអាទិត្យដែលកំពុងលិច ដែលជះពណ៌ក្រហមដូចឈាមនៅក្បែរជើងមេឃ។ ហេរីមានអារម្មណ៍មិនល្អទាល់តែសោះ។ ប្រសិនបើមានអ្វីមួយដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ពួកវានឹងធ្វើភ្លាម ទោះជាអ្វីក៏ដោយ។

- ហេរី- រ៉ុននិយាយ - តើឯងគិតថានៅមានឱកាសខ្លះទេដែលនាងមិនទាន់...

ហេរីមិនដឹងថាត្រូវឆ្លើយយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ វាមិនដឹងថានាងនៅរស់រឺយ៉ាងម៉េចនោះទេ។

បន្ទប់សម្ងាត់

- ខ្ញុំគិតថា- រ៉ុននិយាយ - យើងអាចទៅជួបសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត ហើយប្រាប់គាត់ពីអ្វីដែលយើងដឹង។ គាត់នឹងព្យាយាមចូលទៅក្នុងបន្ទប់នោះ។ យើងអាចប្រាប់គាត់ពីកន្លែងដែលយើងគិតថាជាផ្លូវចូលនៃបន្ទប់សម្ងាត់នោះ និងប្រាប់អំពីសត្វពស់ដែលនៅក្នុងនោះផងដែរ។

ដោយសារតែហេរីមិនអាចគិតឃើញពីអ្វីដែលវាត្រូវធ្វើ ហើយដោយសារតែវាចង់ធ្វើអ្វីមួយដើម្បីជួយជីននី វាក៏យល់ព្រម។ សិស្សទាំងអស់នៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រមើលទៅស្ងៀមស្ងាត់ណាស់។ ពួកគេបានចូលរួមរំលែកទុក្ខដល់បងប្អូនត្រកូលវីស្លី។ គ្មាននរណាម្នាក់ឃាត់ពួកគេទេ នៅពេលគេទាំងពីរបានក្រោកឡើង ហើយដើរកាត់បន្ទប់ និងចាកចេញទៅតាមប្រហោងរូបភាព។

រាត្រីកាលបានចូលមកដល់ នៅពេលដែលពួកគេដើរសំដៅទៅកាន់ការិយាល័យរបស់សាស្ត្រាចារ្យ ឡក់ហាត។ ស្តាប់មើលទៅ ខាងក្នុងដូចជាមានសភាពមមាញឹកខ្លាំងណាស់។ ពួកគេបានឮសម្លេងកោស សំលេងវាយ និងស្នូរជើងដើរយ៉ាងលឿន។

ហេរីគោះទ្វារ ហើយភ្លាមនោះនៅខាងក្នុងហាក់ដូចជាមានភាពស្ងៀមស្ងាត់។ បន្ទាប់មក ទ្វារត្រូវបានបង្ហើបចន្លោះតូចមួយ ហើយពួកគេបានឃើញភ្នែកម្ខាងរបស់សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត សម្លឹងមើលតាមចន្លោះនោះ។

- អូ...ផោតធ័រ...វីស្លី- គាត់និយាយព្រមទាំងបើកទ្វារចំហធំជាមុនបន្តិច - ខ្ញុំពិតជារវល់ខ្លាំងណាស់នៅពេលនេះ តើពួកឯងអាចនិយាយឲ្យលឿនបន្តិចបានទេ?

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ ពួកយើងមានរឿងខ្លះចង់ប្រាប់លោក- ហេរីនិយាយ - យើងគិតថាវាប្រហែលជាអាចជួយលោកបាន។

- អឺ...បាន...វាដូចជាមិនអស្ចារ្យពេកទេ- មុខមួយចំហៀងរបស់គាត់ដែលពួកគេបានឃើញមើលទៅដូចជាមានទុក្ខព្រួយណាស់ - អឺ...បាន...ពួកឯងអាចចូលបាន។

គាត់បានបើកទ្វារហើយពួកគេបានចូលទៅ។

ការិយាល័យរបស់គាត់ស្ទើរតែទទេរស្អាតទៅហើយ។ វ៉ាលីសធំៗពីរត្រូវបានដាក់ផ្តេកហើយបើកចំហនៅលើកំរាល។ រ៉ូបគ្រឿងលំអធ្វើអំពីថ្មពណ៌បៃតង ដើមលីឡាក់ (ដើមឈើដែលមានផ្កាពណ៌ស ផ្កាឈូក ស្វាយហើយមានក្លិនក្រអូប) អាវគេងយប់ពណ៌ខៀវ ត្រូវបានបត់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ទៅក្នុងវ៉ាលិសទីមួយ។ សៀវភៅជាច្រើនត្រូវបានដាក់យ៉ាងច្របូកច្របល់នៅក្នុងវ៉ាលិសទីពីរ។ ចំនែករូបថតដែលត្រូវបានព្យួរនៅលើជញ្ជាំង ត្រូវបានញាត់ចូលទៅក្នុងកេសដែលដាក់នៅលើតុ។

- លោកត្រូវទៅកន្លែងផ្សេងរឺ?- ហេរីសួរ។

- ត្រូវហើយ- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតនិយាយព្រមទាំងហែកផ្ទាំងរូបភាពដែលមានទំហំប្រហាក់ប្រហែលនឹងគាត់ចេញពីផ្នែកខាងខ្នងនៃទ្វារបន្ទប់របស់គាត់ ហើយចាប់ផ្តើមមូរវាទុក។

- ជាការបញ្ហាមួយបន្ទាន់ដែលមិនអាចគេចវេសបាន ខ្ញុំត្រូវតែ...

- ចុះចំនែកប្អូនស្រីខ្ញុំ?- រ៉ុននិយាយទាំងខ្លួនញ័រទទ្រើក។

- គឺដោយសារតែរឿងនេះហើយ...គឺជាសំណាងអាក្រក់មួយរបស់ខ្ញុំ- គាត់និយាយទាំងខំប្រឹងគេចចេញពីក្រសែភ្នែករបស់ពួកគេ ពេលដែលគាត់កំពុងតែបើកថតតុ ហើយចាប់ផ្តើមប្រមូលរបស់ដែលមាននៅក្នុងនោះ ទៅដាក់ក្នុងកាតាបមួយ - គ្មាននរណាម្នាក់ដែលសោកស្តាយជាងខ្ញុំនោះទេ។

- លោកគឺជាគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជាការពារនឹងមន្តអាគមងងឹត- ហេរីនិយាយ - លោកមិនអាចទៅណាបានទាំងអស់ជាមួយនឹងរបស់របរទាំងអស់ដែលនៅទីនេះ។

- ល្អ! ខ្ញុំត្រូវតែនិយាយ...នៅពេលដែលខ្ញុំរើសយកការងារនេះ...- គាត់និយាយតិចៗ ដោយកំពុងតែដាក់គស្រោមជើងរបស់គាត់ទៅលើអាវវែង -...គេគ្មាននិយាយអ្វីពណ៌នាអំពីការងារនេះទេ...មិនបានរំពឹងទុកជាមុននោះទេ...

- នេះបានន័យថាលោកចង់រត់ចេញហើយឬ?- ហេរីនិយាយយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើល - ក្រោយពីបាននិពន្ធរឿងរ៉ាវអស្ចារ្យទាំងនោះនៅក្នុងសៀវភៅរបស់លោក...

- សៀវភៅអាចធ្វើឲ្យយើងយល់ខុសបាន- គាត់និយាយយ៉ាងស្រទន់។

- ប៉ុន្តែលោកបានសរសេរសៀវភៅទាំងអស់នោះ- ហេរីស្រែកឡើង។

- ក្មេងប្រុសដ៏កំសត់អើយ- គាត់និយាយហើយបែរមើលវាចំ និងចងចិញ្ចើមដាក់វា - ចូរព្យាយាមគិតទៅមើល! សៀវភៅរបស់ខ្ញុំប្រាកដជាមិនអាចលក់អស់ពាក់កណ្តាលផង ប្រសិនបើមនុស្សគ្រប់គ្នាគិតថាខ្ញុំមិនបានធ្វើរឿងនោះ! គ្មាននរណាម្នាក់ចង់អានអំពីបុរសជនជាតិអាមេរិកដែលចាស់ហើយអាក្រក់ទៀត ទោះបីជាគាត់បានសង្គ្រោះភូមិមួយពីសត្វចចកកំណាចក៏ដោយ។ គាត់មើលទៅអាក្រក់ខ្លាំងណាស់ ជាមួយនឹងរូបរាងដែលគ្មានសំលៀកបំពាក់របស់គាត់។ ហើយមេធ្មប់ដែលបានកំចាត់បិសាចប៉ែនដុន ប៉ែនស្ទី មានពុកចង្ការវែងៗ...

- ដូចនេះលោកបានទទួលនូវការកោតសរសើរពីអ្វីដែលអ្នកដទៃបានធ្វើអញ្ចឹងឬ?- ហេរីនិយាយទាំងមិនចង់ជឿ។

- ហេរី! ហេរី!- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតនិយាយដោយគ្រវីក្បាលរបស់គាត់តិចៗបែបអន្ទះអន្ទែង - វាមិនមែនងាយស្រួលដូចឯងនិយាយនោះទេ ខ្ញុំក៏មានកិច្ចការត្រូវធ្វើដែរ។ ខ្ញុំត្រូវស្វែងរកពួកគេឲ្យឃើញហើយសួរពួកគេថា ពួកគេបានធ្វើអ្វីខ្លះហើយធ្វើយ៉ាងដូចម្តេច។ បន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងសូត្របាលីកំទេចការចងចាំទៅលើពួកគេ ដូចនេះ ពួកគេមិនអាចចងចាំពីអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនោះទេ។ អ្វីដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមានមោទនភាពចំពោះខ្លួនឯងជាងគេនោះ គឺបាលីកំទេចការចងចាំរបស់ខ្ញុំ។ វាមិនមែនជាការងារតិចតួចដែលខ្ញុំបានធ្វើនោះទេ។ ប្រសិនបើឯងចង់បានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ឯងត្រូវត្រៀមខ្លួនចំពោះការងារលំបាកផ្សេងៗ។

គាត់បិទគំរបវ៉ាលីស ហើយចាក់សោ។

- ចាំមើលណា!- គាត់និយាយ - ខ្ញុំគិតថានៅមានរឿងមួយទៀត ដែលខ្ញុំមិនទាន់បានធ្វើ។

គាត់បានដកចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់មកក្រៅ ហើយបែរមករកពួកគេ។

- សុំទោសផង ក្មេងប្រុសដ៏គួរឲ្យអាណិតអើយ ខ្ញុំនឹងសូត្របាលីកំទេចការចងចាំទៅលើពួកឯង។ ដូចនេះពួកឯងនឹងមិនអាចនិយាយរឿងសម្ងាត់របស់ខ្ញុំប្រាប់គេបានទេ។ ខ្ញុំប្រហែលជាមិនអាចលក់សៀវភៅដាច់ទៀតទេបើ...

ហេរីបានលូកយកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាភ្លាមនោះដែរ។ សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបានធ្វើឲ្យជ្រុះចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់នៅពេលដែលហេរីស្រែកថា៖

- *អ៊ិចស្ពែលីអាមុស!*

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបានដើរថយក្រោយ ហើយដួលទៅលើវ៉ាលីសរបស់គាត់។ ចង្កឹះវេទមន្តរបស់របស់គាត់បានហោះឡើង។ រ៉ុនបានចាប់វាហើយបោះវាចោលតាមចន្លោះបង្អួចដែលបើកចំហ។

- ចំពោះរឿងនេះ យើងមិនចាំបាច់ឲ្យស្នេពបង្រៀនយើងនោះទេ- ហេរីនិយាយយ៉ាងកំរោល ហើយទាត់វ៉ាលីសរបស់សាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាតទៅម្ខាង។ គាត់សម្លឹងមើលវាដោយភាពភ័យខ្លាចខ្លាំងជាងមុន។ ហេរីនៅតែលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាចង្អុលទៅគាត់ដដែល។

- តើពួកឯងចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វី?- សាស្ត្រាចារ្យឡុក់ហាតនិយាយខ្សោយៗ - ខ្ញុំមិនដឹងថាបន្ទប់សម្ងាត់នោះនៅទីណាទេ។ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់។

- លោកពិតជាសំណាងណាស់- ហារីនិយាយ ទាំងបង្ខំឲ្យគាត់ក្រោកឡើង - យើងគិតថាយើងដឹងថាបន្ទប់នោះនៅទីណា ហើយមានអ្វីនៅក្នុងនោះដែរ។ ទៅ!

ពួកគេបានបណ្តើរសាស្ត្រាចារ្យឡុក់ហាតចេញពីការិយាល័យរបស់គាត់ ហើយចុះតាមជណ្តើរដែលនៅជិតបំផុត។ ពួកគេបានដើរតាមផ្លូវបៀងងងឹត ដែលមានផ្លាកនៅលើជញ្ជាំងសម្រាប់បង្ហាញផ្លូវទៅកាន់បន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននីង មីតថល។

ពួកគេបានឲ្យសាស្ត្រាចារ្យឡុក់ហាតចូលទៅមុន។ ហារីសប្បាយចិត្តណាស់នៅពេលដែលដឹងថាខ្លួនគាត់ឡើងញ័រ។

ម៉ុននីង មីតថល កំពុងតែអង្គុយនៅលើអាងទឹកនៅខាងចុងបន្ទប់ទឹក។

- អូ! គឺឯងរឺ?- នាងនិយាយពេលឃើញហារី - តើឯងចង់បានអ្វីដែរ?

- ចង់សួរនាងថាតើនាងស្លាប់យ៉ាងដូចម្តេច?- ហារីនិយាយ។

ទឹកមុខរបស់មីតថលផ្លាស់ប្តូរមួយរំពេច។ មើលទៅនាងដូចជាមិនដែលធ្លាប់គេសួរសំនួរនេះទៅកាន់នាងទេ។

- អូ!!! វាអាក្រក់ខ្លាំងណាស់- នាងនិយាយដោយភាពរីករាយ - វាបានកើតឡើងនៅទីនេះ ខ្ញុំបានស្លាប់នៅក្នុងបន្ទប់ទឹកដ៏តូចនេះ ខ្ញុំនៅចាំវាយ៉ាងច្បាស់។ ខ្ញុំបានរត់ពួនព្រោះ អូលីវ ហនបាយ បានចំអកឡកឡឺយខ្ញុំដោយសារតែវ៉ែនតារបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានចាក់សោទ្វារ ហើយបានយំ។ ពេលនោះខ្ញុំបានឮសម្លេងនរណាម្នាក់ដើរចូលមក។ ពួកគេបាននិយាយគ្នាពីរឿងអស់សំណើចដោយប្រើភាសាផ្សេង។ ខ្ញុំគិតថាប្រហែលជាអញ្ចឹងហើយ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំច្បាស់ណាស់ថាសម្លេងនោះគឺជាសម្លេងរបស់ក្មេងប្រុស។ ដូចនេះខ្ញុំបានបើកទ្វារហើយប្រាប់ពួកគេទៅបន្ទប់ទឹកប្រុសទៅ។ បន្ទាប់មក- នាងនិយាយបន្តទៀត មុខរបស់នាងបញ្ចេញពន្លឺ - ខ្ញុំបានស្លាប់។

- នាងបានស្លាប់យ៉ាងម៉េច?- ហារីសួរ។

- ខ្ញុំក៏មិនដឹងដែរ- មីតថលនិយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ខ្ញុំគ្រាន់តែចាំថាខ្ញុំបានឃើញភ្នែកធំៗពណ៌លឿងមួយគូ។ រាងកាយរបស់ខ្ញុំត្រូវបានចាប់ខ្វាំ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំបានអណ្តែតឡើងលើ- នាងមើលទៅហារីទាំងស្រមើស្រមៃ - ហើយខ្ញុំក៏ធ្លាក់មកលើកម្រាលឥដ្ឋវិញ ។ ខ្ញុំប្តេជ្ញាថានឹងតាមលងអូលីវ ហនបាយ។ ឯងឃើញទេ នាងពិតជាសោកស្តាយពីព្រោះតែនាងធ្លាប់សើចចំអកឲ្យខ្ញុំអំពីវ៉ែនតារបស់ខ្ញុំ។

- តើកន្លែងណាពិតប្រាកដដែលឯងបានឃើញភ្នែកនោះ?- ហារីសួរ។

- ប្រហែលជាទីនោះ- មីតថលនិយាយព្រមទាំងចង្អុលទាំងស្រពិចស្រពិលទៅកាន់កន្លែងលុបមុខដែលស្ថិតនៅទល់មុខបន្ទប់ទឹករបស់នាង។

មើលទៅវាដូចជាកន្លែងលុបមុខធម្មតាប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេបានពិនិត្យមើលវាគ្រប់ទីកន្លែងទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ និងបំពង់បង្ហូរទឹកជាដើម។ បន្ទាប់មក ហារីបានរកឃើញ ស្នាមកូតនៅជ្រុងម្ខាងនៃក្បាលរូប៊ីនេមួយ ធ្វើអំពីទង់ដែង មានឆ្លាក់រូបពស់តូចមួយ។

- ក្បាលរូប៊ីនេនេះខូចហើយ- មីតថលនិយាយយ៉ាងរីករាយនៅពេលដែលឃើញហារីព្យាយាមបើកវា។

- ហារី- រ៉ុននិយាយ - សាកនិយាយទៅមើល។ អ្វីក៏ដោយឲ្យតែជាភាសាពស់។

- ប៉ុន្តែ- ហេរីព្យាយាមគិត។ ពេលវេលាតែមួយគត់ដែលវាអាចនិយាយភាសាពស់បានគឺនៅពេលដែលវាកំពុងតែប្រឈមមុខចំពោះសត្វពស់ពិតប្រាកដមួយ។

- បើកភ្លាម!- ហេរីនិយាយ។

ហេរីមើលទៅរ៉ុន ដែលកំពុងតែគ្រវីក្បាល។

- ឯងនិយាយចេញសូរភាសាអង់គ្លេសហ្នឹង- រ៉ុននិយាយ។

ហេរីក្រឡេកមើលទៅរូបពស់នោះម្តងទៀត ហើយព្យាយាមធ្វើឲ្យខ្លួនវាជឿថាពស់នោះមានជីវិត។ ប្រសិនបើហេរីកំរើកក្បាល ពន្លឺភ្លើងទៀននឹងធ្វើឲ្យរូបនោះមើលទៅកំពុងតែធ្វើចលនា។

- បើកឡើង!- វានិយាយ។

វាមិនត្រឹមតែបានឮសម្លេងរបស់វានោះទេ ថែមទាំងមានសម្លេងចំលែកមួយបានបន្លឺឡើងចេញពីមាត់វាផ្ទាល់តែម្តង។ ភ្លាមនោះ ក្បាលរូប៊ីនេនោះចាប់ផ្តើមបញ្ចេញពន្លឺពណ៌សយ៉ាងត្រចះត្រចង់និងចាប់ផ្តើមធ្វើចលនា។ ប៉ុន្មានវិនាទីបន្ទាប់មកទៀត កន្លែងលុបមុខចាប់ផ្តើមធ្វើចលនាផ្លាស់ប្តូររូបរាង។ នៅពេលដែលកន្លែងលុបមុខនោះលិចបាត់ទៅ វាបានបន្សល់ទុកនូវប្រហោងធំមួយ គឺជាបំពង់ធំល្មមសម្រាប់បុរសម្នាក់រអិលចូលទៅក្នុងនោះ។

ហេរីបានឮសម្លេងរ៉ុនដង្ហក់ ហើយវាបានក្រឡេកមើលទៅលើម្តងទៀត។ វាបានសួរខ្លួនឯងថាតើត្រូវធ្វើអ្វីបន្តទៀត?

- ខ្ញុំនឹងចុះទៅក្រោម- វានិយាយ។

វាមិនអាចមិនចុះទៅនោះទេ ព្រោះថាឥលូវពួកគេរកឃើញផ្លូវចូលទៅបន្ទប់សម្ងាត់ទៅហើយ។ មួយវិញទៀត ប្រសិនបើអាចទៅឲ្យទាន់ពេលនោះ ជីននីប្រហែលជានៅមានជីវិតនៅឡើយទេ។

- ខ្ញុំក៏ទៅដែរ- រ៉ុននិយាយ។

មានភាពស្ងៀមស្ងាត់ភ្លាមមួយសន្ទុះ។

- ខ្ញុំគិតថាពួកឯងប្រហែលជាមិនត្រូវការខ្ញុំទេ- សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតនិយាយព្រមទាំងបញ្ចេញស្នាមញញឹមបន្តិចរបស់គាត់ - ខ្ញុំគ្រាន់តែ...

គាត់បានដាក់ដៃរបស់គាត់ទៅលើទ្វារទាំងសងខាង ប៉ុន្តែរ៉ុន និងហេរីបានចង្អុលចង្កឹះវេទមន្តទៅកាន់គាត់។

- លោកអាចចុះទៅមុនពួកយើងបាន- រ៉ុននិយាយទាំងកំហឹង។

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបានខិតទៅជិតច្រកចូលទាំងទឹកមុខស្លេកស្លាំង។

- ពួកឯង!- គាត់និយាយដោយសម្លេងខ្សោយៗ - ពួកឯងធ្វើអញ្ចឹងតើបានផលប្រយោជន៍អ្វីទៅ?

ហេរីបានចាក់ខ្នងគាត់ដោយចង្កឹះវេទមន្តរបស់វា។ សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបានរអិលជើងរបស់គាត់ចូលទៅក្នុងប្រហោងនោះ។

- ខ្ញុំពិតជាមិនបានគិតថា- ហេរីចាប់ផ្តើមនិយាយ ស្រាប់តែរ៉ុនច្រានវាចេញ ហើយទម្លាក់ខ្លួនទៅតាមក្រោយសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតលឿនស្លេវបាត់តែមួយពព្រិចភ្នែក។ ហេរីទៅតាមយ៉ាងរហ័សរហួន។ វាបន្ទាបខ្លួនយឺតៗទៅក្នុងបំពង់នោះ បន្ទាប់មកក៏ព្រលែងដៃទម្លាក់ខ្លួនទៅតាម។

បន្ទប់សម្ងាត់

ប្រហោងនោះរលោង ងងឹតហើយមើលទៅដូចជាគ្មានទីបញ្ចប់ទេ។ វាអាចមើលឃើញប្រហោងមូលជាច្រើនដែលបែកខ្ញែកទៅគ្រប់ទីកន្លែង ប៉ុន្តែមិនធំជាងប្រហោងដែលវាកំពុងតែស្ថិតនៅក្នុងប៉ុន្មានទេ។ ប្រហោងទាំងនោះបត់បែនកាច់ចុះកាច់ឡើង យ៉ាងចោតចុះទៅក្រោម។ ហេរី ដឹងថាវាបានធ្លាក់ចុះយ៉ាងជ្រៅទៅក្រោមសាលាហើយប្រហែលជាជ្រៅជាងគុកងងឹតទៅទៀត។ នៅពីក្រោមវា ហេរីបានឮសូររ៉ុនធ្លាក់មកប៉ះនឹងកន្លែងកោងមួយប៉ុន្តែមិនជាធ្ងន់ធ្ងរប៉ុន្មានទេ។

បន្ទាប់មក នៅពេលដែលវាចាប់ផ្តើមបារម្ភពីអ្វីដែលនឹងអាចកើតឡើងនៅពេលដែលវាទង្គិចទៅនឹងដី បំពង់នោះចាប់ផ្តើមរាបស្មើ ហើយវាក៏ខ្ទាតចេញពីចុងបំពង់នោះ ទៅធ្លាក់នៅលើកំរាលតដ្ឋសើមក្នុងផ្លូវក្រោមដីសាងពីថ្មធំល្មមនឹងអាចឈរបាន។ សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតឈានជើងទៅមុខបន្តិចម្តងៗជាមួយនឹងមុខស្លេកស្លាំងដូចខ្មោច។ ហេរីបានឈរទៅម្ខាងនៅពេលដែលរ៉ុនដើរចេញយ៉ាងលឿនពីប្រហោងនោះ។

- យើងពិតជាស្ថិតនៅចម្ងាយរាប់គីឡូម៉ែតពីក្រោមសាលាហើយ- ហេរីនិយាយ សម្លេងរបស់វាខ្ទរពេញរូងថ្មងងឹតនោះ។

- ប្រហែលជានៅក្រោមបឹងហើយមើលទៅ!- រ៉ុននិយាយព្រមទាំងសម្លឹងមើលទៅជញ្ជាំងតូចៗដែលនៅជុំវិញវាក្នុងភាពងងឹត។

ពួកគេទាំងបីបានសម្លឹងមើលទៅភាពងងឹតដែលនៅពីខាងមុខពួកគេ។

- *លូមុស!*- ហេរីនិយាយតិចៗ ទៅកាន់ចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាដែលភ្លាមនោះបានចាប់ផ្តើមបញ្ចេញពន្លឺ - ដើរមក!- វានិយាយទៅកាន់រ៉ុន និងសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត។ នៅពេលដែលពួកគេដើរទៅ ស្នូរជើងរបស់ពួកគេបានបញ្ចេញសម្លេងខ្លាំងនៅពេលដែលប៉ះទៅនឹងកំរាលសើម។

រូងថ្មនោះងងឹតណាស់ធ្វើឲ្យពួកគេមិនអាចមើលឃើញបានឆ្ងាយទេ។ ស្រមោលពួកគេដែលអាចមើលឃើញបានដោយសារពន្លឺរបស់ចង្កឹះវេទមន្តនោះ មើលទៅគួរឲ្យខ្លាចណាស់។

- ត្រូវចាំថា- ហេរីនិយាយតិចៗនៅពេលដែលពួកគេកំពុងតែដើរយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នឆ្ពោះទៅមុខ - នៅពេលដែលឃើញរឺឮសម្លេងដែលហាក់បីដូចជាមានចលនា ត្រូវបិទភ្នែកភ្លាម។

ប៉ុន្តែរូងថ្មនោះនៅតែស្ងាត់ដូចជាផ្នូរអញ្ចឹង។ សម្លេងទីមួយដែលពួកគេបានឮសូរគឺជាសម្លេងដ៏គ្រលួចមួយនៅពេលដែលរ៉ុនបានបោះជំហានជាន់ទៅលើអ្វីមួយដែលមានសណ្ឋានដូចលលាដ៏ក្បាលកណ្តុរអញ្ចឹង។ ហេរីបានបន្ទាបចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាដើម្បីមើលទៅលើកំរាលនោះ។ វាបានឃើញឆ្អឹងសត្វតូចៗជាច្រើន ពង្រាយនៅលើកំរាលតដ្ឋនោះ។ នៅពេលដែលឃើញឆ្អឹងសត្វទាំងនោះ ពួកគេបានព្យាយាមមិនគិតថាជីននីនឹងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដូចម្តេចទេ នៅពេលដែលពួកគេរកឃើញនាង។ ពួកគេដើរទៅមុខទៀតដោយមានហេរីជាអ្នកនាំមុខ ឆ្លងកាត់កន្លែងបត់បែនដ៏ងងឹតនៅក្នុងរូងថ្មក្រោមដីនោះ។

- ហេរី! មានអ្វីនៅខាងលើយើង នោះ...- រ៉ុននិយាយស្អកៗព្រមទាំងបានយកដៃរបស់វាទៅអង្រួនស្មារបស់ហេរី។

ពួកគេបានឈប់ភ្លាមមួយរំពេច ហើយមើលទៅលើ។ ហេរីបានឃើញរបស់អ្វីមួយដែលធំហើយកោង ហើយវាលាតសន្ធឹងពីជ្រុងម្ខាងទៅជ្រុងម្ខាងទៀតនៃរូបថ្ម។ វាមិនកំរើកនោះទេ។

- វាប្រហែលជាកំពុងតែដេកលក់ហើយ- វានិយាយខ្សឹបៗដោយក្រឡេកមើលទៅអ្នកទាំងពីរទៀត។

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបានយកដៃទៅបិទភ្នែករបស់គាត់។ ហេរីបានត្រលប់ទៅមើលរបស់នោះម្តងទៀត។ វាមានអារម្មណ៍ថាបេះដូងរបស់វាលោតយ៉ាងលឿន។

ហេរីនៅតែសម្លឹងមើលវត្ថុនោះដោយបង្រួមភ្នែករបស់វាឲ្យតូចទៅៗតាមដែលអាចធ្វើបាន។ ហេរីសម្លឹងមើលពីចំហៀង ហើយចាប់ផ្តើមលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាឡើងខ្ពស់។

ពន្លឺនៃចង្កឹះវេទមន្តបានបំភ្លឺបន្តិចម្តងៗទៅលើស្បែកពស់ដ៏ធំសំបើមមួយពណ៌បៃតង។ វាជាស្បែកដែលមើលទៅមានភាពរស់រវើកមានពិស ដែលបានក្រាលអង្កាញ់ពីជ្រុងម្ខាងទៅជ្រុងម្ខាងទៀតនៅលើកំរាលនៃរូងថ្ម។ ស្បែកពស់ដែលលេចឡើងនោះមានប្រវែងយ៉ាងតិចណាស់ប្រហែលដប់ប្រាំបីម៉ែត។

- អស្ចារ្យ- រ៉ុននិយាយខ្សោយៗ។

ភ្លាមនោះ អ្វីមួយបានធ្វើចលនាពីក្រោយពួកគេ។ ជង្គង់របស់ហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាតទ្រខ្លួនគាត់លែងជាប់ទៀតហើយ។

- ក្រោកឡើង- រ៉ុននិយាយភ្លាមៗ ព្រមទាំងលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាចង្អុលទៅកាន់គាត់។

សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតក្រោកឡើង សម្លឹងមើលទៅរ៉ុន ហើយវាយវា។

ហេរីងាកយ៉ាងលឿន ប៉ុន្តែយឺតពេលទៅហើយ។ សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតក្រោកឡើងដកដង្ហើមដង្ហក់ ដោយមានចង្កឹះវេទមន្តរបស់រ៉ុននៅក្នុងដៃរបស់គាត់។ ស្នាមញញឹមបានត្រលប់មកលើផ្ទៃមុខរបស់គាត់វិញ។

- ដំណើរផ្សងព្រេងគួរតែបញ្ចប់ត្រឹមហ្នឹងហើយ- គាត់និយាយ - ខ្ញុំគួរតែយកស្បែកនេះបន្តិចត្រលប់ទៅសាលាវិញ ប្រាប់ពួកគេថា ខ្ញុំបានទៅជួយក្មេងស្រីនោះយឺតពេលទៅហើយ ហើយប្រាប់ថាជាអកុសល អ្នកទាំងពីរបានបាត់បង់ស្មារតីនៅពេលដែលបានឃើញរាងកាយខ្ទេចខ្ទីរបស់នាង។ និយាយពាក្យលាទៅកាន់ការចងចាំរបស់ពួកឯងទៅ!

គាត់លើកចង្កឹះវេទមន្តបិតស្កុតរបស់រ៉ុនឡើងទៅលើត្រឹមក្បាលរបស់គាត់ហើយស្រែកថាៈ

- *អូប្លីវេត!*

ចង្កឹះរបស់រ៉ុនបានផ្ទុះឡើងជាមួយនឹងសម្លេងដូចគ្រាប់បែកតូចមួយផ្ទុះ។ ហេរីបានលើកដៃទៅបាំងក្បាលរបស់វាហើយរត់។ វាបានរអិលដួលទៅលើចង្វាយស្បែកពស់។ ពោលគឺវាបានរត់គេចចេញពីដុំថ្មជាច្រើនដែលបានធ្លាក់ពីខាងលើមកលើកំរាលនៃរូងថ្ម ដោយបន្លឺសម្លេងខ្លាំងៗ។ បន្តិចក្រោយមក វាកំពុងតែឈរម្នាក់ឯង ហើយសម្លឹងមើលទៅជញ្ជាំងថ្មដ៏រឹងមាំដែលកើតឡើងពីថ្មដែលធ្លាក់អំបាញ់មិញនោះ។

- រ៉ុន- វាស្រែក - តើឯងអត់កើតអីទេរឺ? រ៉ុន!

- ខ្ញុំនៅទីនេះ- សម្លេងតិចៗរបស់រ៉ុនបានបន្លឺឡើងពីក្រោយជញ្ជាំងថ្មដែលធ្លាក់នោះ - ខ្ញុំគ្មានបញ្ហាអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែលោកសាស្ត្រាចារ្យដូចជាមានបញ្ហា អាគមនោះដូចជាមកត្រូវគាត់វិញ...

មានសម្លេងគ្រលរខ្លាំងមួយបានបន្លឺឡើង "អូយ" សម្លេងនោះបន្លឺឡើងនៅពេលដែលរ៉ុនទាត់លោកសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតដោយប្រើស្មងជើងរបស់វា។

- ហើយចុះឥឡូវ- សម្លេងរបស់រ៉ុនបន្លឺឡើង - យើងមិនអាចឆ្លងកាត់ផ្ទាំងថ្មនេះបានទេ យើងប្រហែលជាត្រូវចំណាយពេលយូរដើម្បី...

ហេរី មើលទៅដំបូលនៃរូងថ្ម។ សម្លេងខ្លាំងបានបន្លឺឡើងនៅក្នុងនោះ។ វាមិនដែលសាកល្បងបំបែកអ្វីមួយដែលធំដូចថ្មនេះដោយប្រើវេទមន្តនោះទេ ហើយឥឡូវនេះមិនមែនជាពេលវេលាដ៏ល្អសម្រាប់ព្យាយាមធ្វើវានោះទេ ខ្លាចថាមិនស្រួល ធ្វើអោយរូងថ្មទាំងមូលបាក់ចុះមក។

មានសម្លេងខ្លាំងៗ និងសម្លេងស្រែកបន្លឺឡើងពីក្រោយផ្ទាំងថ្មម្ខាងទៀត។ ពួកគេខាតពេលវេលាអស់ច្រើនណាស់។ ជីននីត្រូវបានចាប់ចូលក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះ អស់រយៈពេលជាច្រើនម៉ោងមកហើយ។ ហេរីគិតថាមានរឿងតែមួយគត់ដែលវាអាចធ្វើបាន។

- រង់ចាំនៅទីនេះហើយ- ហេរីស្រែកប្រាប់រ៉ុន - រង់ចាំជាមួយសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត ហើយប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានត្រលប់មកវិញក្នុងរយៈពេលមួយម៉ោងទៀត...

ពួកគេបានឈប់ជជែកគ្នាអស់មួយសន្ទុះធំ។

- ខ្ញុំនឹងព្យាយាមយកថ្មខ្លះចេញ- រ៉ុននិយាយ ដែលស្តាប់ទៅដូចជាព្យាយាមរក្សាសម្លេងរបស់វាឲ្យនៅធម្មតា - ដូចនេះឯងអាច...អាចឆ្លងមកខាងនេះវិញបាន។ ហេរី?

- ជួបគ្នាបន្តិចទៀតនេះ- ហេរីនិយាយ ទាំងព្យាយាមបញ្ចូលភាពជឿជាក់ទៅក្នុងសម្លេងញ័ររបស់វា។

ហេរីចាប់ផ្តើមធ្វើដំណើរតែម្នាក់ឯងឆ្លងកាត់ស្បែកពស់ដ៏ធំនោះ។

នៅពេលដែលដើរបានឆ្ងាយបន្តិច សម្លេងដែលរ៉ុនខំប្រឹងជញ្ជូនថ្មចេញបានរលាយបាត់ទៅ។ រូងថ្មនេះចេះតែវែងបន្តទៅមុខរហូត។ សេចក្តីតាំងចិត្តនៅក្នុងខ្លួនរបស់វាមានច្រើនដែរ។ វាចង់រកឲ្យឃើញចុងបញ្ចប់នៃរូងថ្មនេះក្នុងពេលឆាប់ៗ ប៉ុន្តែវាមានការភ័យខ្លាចចំពោះអ្វីដែលវានឹងឃើញ។ នៅទីបញ្ចប់ នៅពេលដែលវាលូនផុតពីផ្លូវកោងមួយ វាបានឃើញជញ្ជាំងថ្មនៅខាងមុខវាដែលមានរូបពស់ពីរក្បាលកំពុងប្រទាក់ចូលគ្នា ត្រូវបានឆ្លាក់នៅលើនោះ។ ភ្នែករបស់ពស់នោះត្រូវបានឆ្លាក់ឡើងដោយប្រើត្បូងមរកតចាំងភ្លឺផ្លេក។

ហេរីបានចូលទៅជិត ហើយបំពង់ករបស់វាឡើងស្ងួត។ លើកនេះវាមិនចាំបាច់បោកប្រាស់ខ្លួនឯងថាពស់នេះជាពស់ពិតនោះទេ ព្រោះភ្នែករបស់ពស់ទាំងនោះមើលទៅដូចជាមានជីវិតអញ្ចឹង។

វាអាចទាយទុកថាតើវាត្រូវធ្វើអ្វីបន្តទៀត។ វាបានសំអាតបំពង់ករបស់វា ហើយមើលទៅភ្នែកពណ៌បៃតងទាំងនោះដែលកំពុងចោលពន្លឺភ្លឹបភ្លែត។

- បើកឡើងភ្លាម!- ហេរីនិយាយដោយប្រើសម្លេងតិចៗដូចជាមិនសូវពេញចិត្តក្នុងការនិយាយប៉ុន្នានទេ។

សត្វពស់នោះបានបែកចេញពីគ្នានៅពេលដែលជញ្ជាំងបើកឡើង។ ផ្លូវចូលនោះឡើងរលោងស្រិល ហើយហេរីដែលកំពុងតែញ័រខ្លួនតាំងពីក្បាលដល់ចុងជើងនោះ បានដើរចូលទៅ។